

Heti biztató üzenetek 3.16. Küldetésben a visszahúzó ember

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek. De én ezt válaszoltam: Ó, Uram, Uram! Hiszen nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok!” (Jeremiás 1, 4-6)

Mi emberek nem vagyunk egyformák. Vannak emberek, akiket a nyüzsgés éltet. Mennyire jó emberek közé menni, ismerkedni, barátkozni, együtt nevetni, megérinteni egymást. Mennyire változatos a sokféle külsejű ember, mennyi mókás történetet tudnak előadni és egyébként is, én is nagyon szeretek mesélni, ilyenkor szinte minden óra csupán perceknek tűnik! Olyan jó egy kis sütemény, eszem-iszom és ez-az körül összeülni! Annyi közös van bennünk, s annyi nem közös, hogy az egyenesen inspiráló! Minden ember egy új fogás, az élet pedig rövid, szóval kóstolgassuk, amíg lehet!

Aztán vannak emberek, akiknek mindez sok és sokkoló. Küzdenek a félelmeikkel, gondolataikkal, a kapcsolódás nehézségével. Talán már kisbabaként is utálták, ha folyton más kapkodta fel és puszilgatta őket, vagy nem is nagyon kapkodták fel, mert volt egy cserfesebb testvér, s ő megtanulta tisztes távolból szemlélni a világot.

Ami biztos: vannak emberek, akiknek nem való a nagy nyilvánosság. A könyvtárak remetéi, a szigetek és sziklák csendjének szerelmesei ők és kevésbé a tett emberei, mert ők gondolataik rejtekében megnyugodva kapcsolódnak közösségeik kihívásaihoz.

Isten emberei között is vannak ilyen érzékeny, sebezhető, befelé forduló lelkek, akik nem a lehetőségre várnak, hanem a csendet keresik. Isten közelségében boldogak, mint ahogyan Mária az Úr lábánál ülve, s nem Mártaként a vendégfogadáson serénykedve. Közel az Úrhoz, távol a forgatagtól...

Jeremiás is efféle ember volt. Nem vágyott a próféta ságra. Érzékeny lelke, törekeny alkata, fiatalisága, félelmei, szorongása, hazája iránti aggóóó szeretete bezárta a lelkét mások irányába. Nem vágyott arra, hogy hangját visszhangozzák a falak. Istenre vágyott, az igazságra, az Úr hangjára, de nem akarta az Úr hangját kihangosítani. Nem látta magát alkalmasnak, késznek, kiválasztottságát stresszként élte meg.

Isten mégis kiválasztotta Jeremiást. Arra teremtette, arra formálta, hogy próféta legyen. Még meg sem született, Ő már erre az útra készítette. Már az anyaméh rejtekében ismerte. Isten minden kezdetlegességet ismer a maga rejtettségében is. Ismeri, készíti, formálja. Ő tudja, mi alakul a föld, a test, a lélek, a gondolat rejtekében.

Még az érzéscsíránkat is ismeri. Sőt a szóbimbókat is kibontja bennünk. Mindent tud, mindent lát, mindent felkészít, kialakít, s mindent formál.

Ő látja ebben a formálódó kis életben is a próféta ság lehetőségét. Látja, hogy rezdülni fog hangjára, indulni fog szavára. Talán reszketni fog, csontjáig hatol majd a fájdalom, de tisztán és az érzések mélyéig átadja majd a rábízott szót.

Isten készíti fel őt. Ő formálja ajkait, rezonálni kész szívét. Ahogy Ő készíti a művész finom kezét, az uralkodó erős jobbát, Ő készíti a próféta érzékeny szívét is. Azt a szívét, amely felé tud fordulni. Azt az akaratot, mely képes egy nagyobb Akaratot elfogadni. Azt a nyitottságot, mely képes felülről befogadni.

Ő formálja, Ő teremti, Ő alakítja, Ő finomítja. Gyöngéd, s szerető odafigyeléssel. Mindnyájunkat szeret. Akkor is, ha utunk nehéz, emberfeletten nehéz. A nehézség, a próba nem szeretetlenség. Isten minden fájdalmunkban velünk együtt könnyezik. Megterhel, de meg is szabadít.

Ismer. Jobban ismer bárkinél. Jeremiást is jobban ismeri. A kezdetek felfoghatatlan távlatából látja, s ismeri, s a jelenre magának elválasztja. Az odaszenteltség kötelékében megtartva prófétáját kész saját belső szobájából az utca nyilvánosságára kivezetni.

Kihívja befelé tekintő vágyakozásából, hogy igazán beszéljen az Isten tervéről és akaratáról. Az igazságban fürösztli, s arra készíti, hogy az igazság hangjává teszi.

Néha bennünket is kihív vágyott szép zárt világunkból. Kihív, kimozdít, szolgálatba állít. Nem csak azokat, akik vágnak rá. Azokat néha inkább lecsendesíti, hogy mélyebbre mehessenek, s többet értsenek. Aztán, majd őket is szolgálatba állítja, hogyha készen állnak.

Isten ismeri a ritmust, az időzítést és szívünk állapotát. Merjünk ráhagyatkozni! Ő az Úr! Ő ismeri kezdetünket, s látja kiteljesedésünket...